

TEMPS

*"Hay cosas para compartir y cosas para
Guardar en lo más profundo de una misma"*

Estic aquí, seguida, amb els meus pensaments deixats anar.

La meva casa és petita, petita però suficient, suficient per a mí i per a ell.

Aquí tinc totes les meves coses, les coses que necessito.

Ara fins i tot tinc temps, les nits són llargues i els dies amb poca claró, els raigs de sol es filtren pels arbres nus de fulles i escalfen molt lentament el terra.

Hi ha calor tard. Però estic desperta al llit, fins que sento com ell s'agita i es comença a moure inquiet al llit. Llavors m'aixeco i escalfo la casa, avivo el foc de terra, després m'apropro a ell amb els meus braços i li dono un petó tendre. Bon dia Amor meu! Avui fa fred, però ens abrigarem més... I li començo a parlar per tal que les meves paraules no deixin dormir del tot el seu enteniment, els seus pensaments.

L'ajudo a aixecar-se, el rento, el vesteixo i esmorzem junts.

Quin plaer tenir tot el temps del món, així sense presses, gaudint de cada instant.

Ara el dia es curt, fins i tot les gallines ponen menys ous, però tinc prou per fer una truita i fins i tot guardar pel diumenge que vindran Marta i Joana amb les seves dones i els nets, podrem compartir un dia junts.

Quan venen no m'agrada massa explicar les meves coses, de la meva vida, m'agrada més que ells m'expliquin de la seva, el que fan, els seus projectes, les seves il·lusions, escoltar-los.

Penso que faré de menjar pel diumenge, que els agradi i fins i tot alguna cosa per emportar-se.

Els fills em diuen moltes vegades d'anar-m'en amb ells a un pis o fins i tot vendre la casa i la terra i anar-nos a la ciutat. No renuncio definitivament però mentre pugui mantenir la meva independència crec que és el millor estar aquí, per ell i per mi.

Ell coneix tots els racons de la casa, surti fins i tot una mica al voltant i sap tornar, el miro i el veig tranquil i segur.

Em sento una dona afortunada, a la meua vida m'he sentit estimada i desitjada, no he envejat el que no sóc, ni el que no tinc i em sento feliç amb les petites coses que gaudeixo, he estimat fins on he sabut.

Estic agrada per la consciència que m'ha sigut donada, la capacitat de sentir i ser conscient de la meua vida i les meues decisions.

No es que sigui conformista, perquè no accepto les injustícies, allà on sigui.

Em dóna per la malícia humana però he de dir que sempre he trobat més bondat que mal.

Poder és per això que em sento serena, no tinc por d'acompanyar al meu estimat en el seu procés d'allunyament, encara que la seva ment, el seu pensament no estigui, jo sé que ell està encara que la seva ment es vagi pels laberints d'oblit, no partirà definitivament fins que el seu cos descansi.

M'agradaria mirar-ho, així, quiet, absent, estar, sense estar, el vaig estimar, l'estimo, l'estimo quan les meues mans toquen la seva pell nua per rentar-lo, l'estimo quan l'abraço, com un nen petit, quan plora o té un neguit a les nits, sense saber el per què.

L'estimo quan em fa enfadar pels seus descontrols. O s'embruta perquè no s'adona o quan no vol menjar o ni tan sols se'n recorda de mastegar el menjar.

El diumenge va passar, no van venir els fills.

Quan em van trucar per dir-m'ho que no vindrien ja tenia el coc fet.

Poder em vaig precipitar perquè no m'havien confirmat si vindrien segur, sempre em passa el mateix, per això m'aferro a les coses diàries, perquè el que sí és segur que demà vindrà la claror del dia i la nit s'allunyarà.

Podem esmorzar uns quants dies més dolç, perquè no es fiqui dur i li donaré una miqueta a l'espurna, el meu gos i fins i tot a la veïna que li agrada el coc.

Comprenc que els fills treballen tota la setmana i els caps de setmana es fan curts, segur que hauran anat amb els amics, o al cinema. M'agrada que facin vida amb els seus companys i estiguin bé amb les seves parelles, que es cuidin i s'estimin.

Fa uns dies que els bulbs que vaig plantar han començat a apuntar, han trencat el terra i comencen a veure's la tija verda.

Quins gladiols, tul-lians i narcís sortiran, quina alegria les primules.

A la meva filla Gloria, li agraden molt i la meua jove també, quan vinguin els faré una torreta perquè es portin, i un pam de flors ben maco.

Quina il·lusió els farà, encara que a mi em fa més, perquè ja començo a gaudir d'elles, des de que els vaig plantar i he esperat i seguit tot el seu procés de creixement fins veure la seva explosió de color.

Cada dia m'aixeco a veure si els cabdells s'han obert i el dia que ho fan em sento molt feliç i vaig a dir-li a ell i li parlo i li explico per tal que no s'oblidi de les paraules, del seu sentit, de la meua veu, perquè no se'n vagi, i el seu allunyament sigui sense patiment, sense dolor, sigui molt, molt suau.

Es estiu, temps de collita, els dies són llargs i les nits curtes. Cel blau, blau, i nits fresques.

Fa calor, molta calor, els dies tenen un color groc, i l'herba seca i espigada.

Surto al camp per recollir espígol, que fa tant bona olor, per després posar-lo entre la reoba als armaris i recordar aquests dies amb tanta claror.

Tant sols una serp es mou amb rapidesa per fugir si se sent atacada.

Hi ha riures i esquitxades de l'aigua de la bassa, els nets riuen mentre juguen i es refresquen.

Aquest estiu ja no hi ets, et vas anar sense pressa, suaument, feia temps que el teu pensament ja no hi era. Després es va anar el seu cos.

No hi ha hagut patiment, s'ha anat, i l'he deixat anar-se'n.

He gastat la meua vida estimant fins a la bogeria, desfruitant de les etapes que han vingut una rere l'altre i he acceptat del que s'havia d'acceptar i lluitant pel que es podia canviar.

Malgrat la seva absència soc feliç, em sento plena, sense pors. Les meves pors s'han esbandit com la roba estesa i tocada pel vent. Ja no tinc res a perdre, em sento alliberada, lleugera, sense més obligacions que les que no depenen irremediablement de la meua persona.

Aquesta nit asseguda a l'herba miraré els estels, el cel fosc, i net, il·luminat pels estels, i ompliré els meus sentits d'aquests olors de nit d'estiu, de gessamí, herba seca, terra mullada... i em deixaré anar per omplir-me de vida, ... vida per demà.